

Hey: Af et Flertal er der stillet et Ændringsforslag til § 14 under Indenrigsministeriets Budget, gaaende ud paa, at den Bevilling af foreløbig 12,000 Kr., senere yderligere 28,000 Kr., til et Frescomaleri af Oscar Matthiesen udgaar. Jeg skal tillade mig at anbefale dette Ændringsforslag til Vedtagelse. Idet jeg gør det, skal jeg ikke komme ind paa at tale om selve det paatænkte Billede; om Smagen er det meget vanskeligt eller rettere sagt umuligt at diskutere, men jeg lægger slet ikke Skjul paa, at min Smag gaar i den Retning, at Billedet ikke paa nogen Maade vil være en Pryd for Fællessalen i den nye Rigsdagsbygning. Jeg er overbevist om, at den Tid vil komme, hvor man vil fortryde en Udsmykning af denne Art, men derom kan enhver have sin Mening, der kan være lige saa god som min. Om kunstneriske Hensyn eller om Kunst er det meget vanskeligt at tale, det skal jeg ikke indlade mig paa, i alt Fald anser jeg mig ikke for kompetent dertil, men paa den anden Side anser jeg heller ikke de 13 Medlemmer af Finansudvalget og det Flertal i Folketinget, som har taget denne Beslutning, og som nu vil paanøde Landstinget denne Bevilling, for kompetente til at træffe en Afgørelse i denne Sag. Der kan jo siges meget om Kunst, og man siger, at Kunstnerne bliver aldrig enige, men der er dog visse Regler, der af alle Kunstnere vil kunne fastslaaes som Regler, man maa følge, Opfattelser, som er berettigede, naar man skal træffe Bestemmelse med Hensyn til et saadant Billede. Men det, som er afgørende for mig, naar jeg indstændig anmoder det høje Landsting om at følge Flertallet, er, at i en Sag som denne, der er et saa rent og skært indre Rigsdagsanliggende som vel noget, bør Folketinget efter min Mening ikke tage Beslutning, uden at Landstinget har haft Lejlighed til at tale med. Vi kan godt nok sige, at det er ikke os, men Folketinget, som har Ansvaret for dette, men vi bør dog neppe stille os paa dette Standpunkt.

Da der er al Udsigt til, at det Ændringsforslag, som Ordføreren lige har omtalt, Ændringsforslaget under Nr. 2, vedtages, og Finansloven saaledes gaar tilbage til det andet Ting, forekommer det mig, at ærede Medlemmer, som muligvis kun af politiske Hensyn har været betænkelige ved at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 1, ikke behøver at nære saadanne Betænkeligheder:

Landstinget har formentlig ikke paa

nogen Maade bundet sig til Kunstneren, fordi man sidste Aar vedtog en Bevilling paa 5,000 Kr. Den Fremstilling, der i Finansudvalget blev givet til Støtte for det Forslag, har givet mig og ogsaa andre Udvalgsmedlemmer det bestemte Indtryk, at det nærmest blev gjort for at yde Kunstneren en Godtgørelse for det Arbejde, han havde præsteret — et Arbejde, som for Resten var præsteret, uden at nogen var i Stand til at sige, hvem der havde givet Kunstneren Bestilling derpaa, det har vi aldrig faaet at vide. Men vi var af den ganske bestemte Opfattelse, at naar vi bevilgede Kunstneren disse 5,000 Kr., som vi maatte erkende, han havde Krav paa, fordi han rimeligvis havde været i god Tro med Hensyn til sin System med dette Billede, var vi i Fremtiden ganske frit stillede. Jeg tager neppe fejl i, at det, naar den højtærede Indenrigsminister ikke har kunnet slutte sig til Forslaget, netop er af samme Grund, altsaa fordi den højtærede Minister ligesom vi gik ud fra, at der maatte komme en Forhandling mellem Tingene om denne Sag, og at der — og navnlig dette holdt den højtærede Minister paa den Gang — maatte finde en kunstnerisk Bedømmelse Sted af det Projekt, som man dog neppe fra Rigsdagens Side vilde paastaa, at man var kompetent til at bedømme. Det forekommer mig at være et Præcedens af en noget vidtrækkende Betydning, om Landstinget virkelig fraskriver sig Retten til at tale med om en Udsmykning paa denne Maade af Fælleslokalet i Rigsdagsbygningen. Jeg tror ganske vist ikke, skønt man jo ikke skal forsværge noget, at vi næste Gang vil høre, at Folketingets Finansudvalg indstiller Storm-Petersen til at dekorere eller indstiller, at der skal hænges Billeder af Per Krohg op i Lokalerne, jeg tror ikke, at man vil gaa saa vidt, men man kan allerede blive ført for vidt, naar man fraskriver sig Retten til for Alvor at tale med om Udsmykningen af de Lokaler, som vi skal benytte i Fællesskab med det andet Ting. Ulykken med Hensyn til det omhandlede Billede er den, at man ikke kan gøre, som saa mange, der bestiller Billeder, gør nogle Aar efter, naar de ikke mere er glade ved Billederne: man kan ikke hænge det bort, Billedet sidder der, og der skal en overordentlig kraftig Behandling til for at faa det bort, hvis man ikke synes om det.

Altsaa det, som særlig taler for, at man bør vedtage Ændringsforslaget, forekommer mig at være dette: Landstingets